

de Regler, som tidligere have været fastsatte for Anvendelsen. Det kunde ikke falde mig ind at gaae i nogen Detail med Hensyn til disse Punkter, men der er dog et Par Omstændigheder, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden. Den ene er, at man ikke noksom kan undre sig over, i hvilken høi Grad Personellet, Krigsministeriets egne Embedsmænd og de under Krigsministeriet staaende Embedsmænd, have nydt Godt af disse Overskriftelser. Jeg skal saaledes gjøre opmærksom paa Side 120 i denne Betænkning, hvor det hedder, at der har været „med rund Haand uddeelt yderligere extraordinære Tillæg under forskjellige Benævnelser, saasom Gratificationer, Honorar, personligt Tillæg, Tillæg for Meerarbejde, for forlænget Arbeidstid, Arbeidstillæg osv., hvilke ere komne Functionairer i de forskjellige Stillinge, overordnede og underordnede, tilgode.“ Med Hensyn til den Maade, hvorpaa dette er skeet, overrastes man undertiden ved at finde, at ministerielle Embedsmænd, som en kort Tid have været ansatte med en høiere Indtægt paa Grund af en forandret Stilling i Ministeriet, foruden den høiere Indtægt have oppebaaret de Tillæg, som ellers ere normerede for den Charge, de have beklædt. Man finder ligeledes en Deel forhenværende Embedsmænd og Betjente, der have gjort Tjeneste under Krigsministeriet, efterat de Institutioner, ved hvilke de have staaet, ere ophævede, og det er ikke smaa Summer, der hertil ere medgaaede udover det, som der burde have været anvendt. Tillæg, som vare bestemte til pensionerede Officerer i visse Embedsstillinge, have været tillagte Officerer, der have været gagerede o. s. v. Som sagt, det er ikke glædeligt at see, i Særdeleshed efterat vi have gennemgaaet en lang Periode under en constitutionel Regjering, i hvilken altsaa Rigsdagen og Rigsraadet have skullet endeligt afgjøre, give Decharge for Regnskabet. Man seer den samme Slaphed, om jeg maa tillade mig dette Udtryk, som har været den herskende i Administrationen hos den Overordnede ligeoverfor

den Underordnede, til en vis Grad ogsaa gjøre sig gjældende i Repræsentationens Maade at behandle disse Sager paa, idet man nøies med at foreslaae, saaledes som her, at slike Overskriftelser „faae at passere“. Jeg troer derhos, at man af denne velskrevne Betænkning faaer et klart Indtryk af, at Forholdet kunde blive endnu værre, end Tilfældet har været hidtil. Naar vi nemlig see hen til Side 169, oplyses det ved et specielt Exempel, hvormegent vi ere gaaede tilbage fra 1848 til 1864. Naar man vil sammenligne Rundskrivelsen af 16de October 1848 med Rundskrivelsen af 22de Juli 1864, som staaer ligeoverfor, og som angaaer den Maade, hvorpaa visse Qvarteer-godtgjørelser og lignende Poster skulle tildeles Officerer og Functionairer, vil det findes, at man complet er fravegen de Principer, som man dog dengang fastholdt. Jeg tillader mig at troe, at, dersom man ikke vil have langt nøiere Indsigt med Regnskabsaflæggelsen, end man hidtil har gjort, saa vil man vedblive at gaae frem paa denne Bane, og dette er Anledningen til, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet, for at henlede kommende Statsrevisorers Opmærksomhed paa denne Sag. Dette mener jeg nemlig, at der er særlig Anledning til netop nu. Jeg veed meget vel, at der er foregaaet en Forandring med Hensyn til Revisionen af Krigsministeriets Regnskab, idet den er bleven henlagt under Finantsministeriet; men jeg tillader mig at troe, at det ikke vil være muligt for Rigsdagen at have nogen Mening om, hvilken Betydning en saadan Foranstaltning har ganske abstract. Jeg antager, at en saadan Foranstaltning vil blive hensigtsmæssig, men jeg mener tillige, at den kan blive brugt paa en saadan Maade, at den i Virkeligheden ikke repræsenterer Mere end et nyt Omsvøbsdepartement. For nu at staae sig Sikkerhed for, hvorledes denne Institution vil blive benyttet, vil det være nødvendigt, at en kommende Statsrevision med ligesaa stor Nidkærlighed og Over som den, der er lagt for Dagen i denne Betænkning, tager sig af disse Sager